

Tess
Gerritsenová

CHLADNOKREVNĚ

CHLADNOKREVŇĚ

**TESS
GERRITSENOVÁ
CHLADNOKREVŇ**

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Název anglického originálu: Keeper of the Bride
Český název: Chladnokrevně
Autorka: Tess Gerritsenová
První vydání: Harlequin Books, 1996
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus

Překlad: Jana Cílová
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová
Korektorka: Bohdana Hyřthová

© 1996 by Terry Gerritsen
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla
nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku
nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-834-2217-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-834-2218-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-834-2219-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Svatba se nekonala. Byla zrušená. V háji. Kaput.

Nina Cormierová seděla v kostelní šatně před zrcadlem, zírala na sebe a nechápala, proč nedokáže plakat. Sice si uvědomovala existenci té hluboké a trýznivé bolesti, již milosrdně překrývala otupělost, ale doopravdy ji necítila. Ještě ne. V tuhle chvíli tu dokázala jen sedět s očima prostýma slz a zírat na svůj odraz.

Jako nevěsta byla dokonalá. Závoj lehký jako pavučinka jí splýval kolem obličeje. Živůtek saténových šatů v barvě slonové kosti vyšitý perličkami jí svůdně odhaloval ramena. Dlouhé černé vlasy měla sčesané do klasického nízkého drdolu. Každý, kdo ji toho rána v šatně viděl: její matka, sestra Wendy, nevlastní matka Daniella, prohlašoval, že je nádherná nevěsta.

A ona by jí bývala *byla*. Kdyby se byl ženich obtěžoval přijít.

Neměl dokonce ani odvalu na to, aby jí tu novinku oznámil osobně. Po šesti měsících plánování a snění dostala jeho vzkaz pouhých dvacet minut před obřadem. A navíc ještě prostřednictvím jeho svědka, věřte tomu nebo ne.

*Nino,
potřebuju čas, abych si to rozmyslel. Mrzí mě to,
doopravdy. Na pár dní odjíždím z města. Zavolám ti.
Robert*

Přinutila se přečíst si ten vzkaz znovu.

Potřebuju čas... potřebuju čas...

Kolik času člověk potřebuje? pomyslela si.

Před rokem začala s doktorem Robertem Bledsoem bydlet. Podle něj to byl jediný způsob jak zjistit, jestli se oni dva k sobě hodí. Manželství bylo tak obrovským závazkem, trvalým závazkem, a on nechtěl udělat chybu.

Ve svých jedenačtyřiceti letech měl Robert za sebou více než dost katastrofálních vztahů. Byl proto pevně rozhodnutý žádné další chyby už neudělat. Chtěl si být jistý, že Nina je tou ženou, na kterou čekal celý svůj život.

Nina věděla s jistotou, že Robert je tím mužem, na něhož čekala *ona*. Byla o tom přesvědčená natolik, že ještě ten samej den, kdy navrhl, aby bydleli spolu, šla rovnou domů a sbalila si věci...

„Nino? Nino, otevři!“ Její sestra Wendy zalomcovala klikou. „Prosím, pusť mě dovnitř.“

Nina zabořila obličej do dlaní. „Teď nechci nikoho vidět!“

„Musíš s někým být.“

„Chci jen být sama!“

„Podívej, všichni hosté už odešli. Kostel je prázdný. Jsem tady jen já.“

„Já nechci mluvit s nikým! Prostě jdi domů, ano? Prosím. Prostě... odejdi.“

Venku za dveřmi se rozhostilo ticho. Pak Wendy po dlouhém mlčení řekla: „Když teď odejdu, jak se dostaneš domů? Potřebuješ odvoz.“

„Tak si zavolám taxi. Nebo mě může odvézt reverend Sullivan. Potřebuju trochu času na přemýšlení.“

„Víš určitě, že si nechceš promluvit?“

„Jsem si tím naprosto jistá. Zavolám ti později, dobře?“

„Pokud to tak doopravdy chceš...“ Wendy se odmlčela, potom s nádechem jedovatosti, která pronikla dokonce i dubovými dveřmi, dodala: „Robert je hajzl, abys věděla. A musím ti říct, že jsem si to o něm myslela od začátku.“

Na to Nina nic neřekla. Seděla u toaletního stolku s hlavou v dlaních a chtěla plakat. Nebyla však schopna vymáčknout ze sebe jedinou slzu. Slyšela Wendiny kroky, jak se vzdalují, aby je vzápětí nahradilo už jen ticho prázdného kostela. Slzy však stále nepřicházely. Právě teď nedokázala na Roberta myslet. Její mysl jako by se místo toho tvrdohlavě soustředila na praktické stránky zrušené svatby. Na připravenou hostinu a všechno to nesnědené jídlo. Na dary, které musí vrátit. Nevratné letenky na ostrov St. John. Hlavou jí blesklo, že by na líbánky mohla jet stejně. A na doktora Roberta Bledsoea zapomenout. Mohla by jet sama, jen ona a její bikiny. Alespoň by z téhle devastující a ponižující situace vyšla s pěkným opálením.

Pomalu zvedla hlavu a znovu se podívala na svůj odraz v zrcadle. Nakonec tak nádherná nevěsta nejsem, pomyslela si. Rtěnku měla rozmazanou a drdol se jí rozpadal. Měnila se v trosku.

V náhlém návalu zlosti zvedla ruku a strhla z hlavy závoj. Vlásničky se rozletěly na všechny strany a uvolnily vzdornou záplavu černých vlasů. K čertu se závojem! Odhodila ho do odpadkového koše. Pak popadla kytici z bílých lilií a růžových maltských růží a mrskla ji do koše také. Udělalo jí to dobře. Její hněv byl jako nějaký nový a silný pohon, který jí proudil žilami. Přinutil ji vstát.

Vyšla z kostelní šatny, táhnouc za sebou vlečku šatů, a vstoupila do chrámové lodi.

Kostelní lavice byly opuštěné. Uličky lemovaly girlandy z bílých karafiátů a oltář byl ozdobený nadýchanými kreacemi z růžových růží a ‚nevěstina závoje‘, trvalky s drobnými bílými kvítky. Vše bylo dokonale připraveno na svatbu, která se nikdy nebude konat. Nina si však krásy výsledků práce dovedné floristky stěží všimla, když rázným krokem prošla kolem oltáře a vkročila do uličky mezi lavicemi. Veškerá její pozornost byla upřena na vchodové dveře. Na únik. Dokonce ani starostlivý hlas reverenda Sullivana, který na ni volal, ji nezpomalil. Prošla kolem všech těch květinových připomínek dnešního fiaska a prudce otevřela dvoukřídlé dveře.

Venku na kostelních schodech se zastavila. Červenové slunce jí zaplálo v očích a ona si náhle plně uvědomila, jak nápadná musí být, osamocená žena ve svaatebních šatech snažící se máváním přivolat taxi. Teprve

pak, když tam tak stála uvězněná v jasné záři letního odpoledne, poprvé ucítla, jak ji v očích pálí slzy.

Ach ne. Bože ne! Nakonec se zhroutí a začne plakat přímo tady na schodech! Kde ji uvidí všichni z každého zatraceného auta, které pojedou po Forest Avenue kolem.

„Nino? Nino, má drahá?“

Otočila se. Reverend Sullivan stál na schodu nad ní a ve vlídném obličejí měl starostlivý výraz.

„Mohu něco udělat? Cokoli?“ zeptal se. „Kdybyste chtěla, mohli bychom jít dovnitř a popovídat si.“

Skličene zavrtěla hlavou. „Chci se odsud dostat pryč. Prosím. Chci jen pryč odsud.“

„Jistě. Jistě.“ Jemně ji vzal za paži. „Já vás odvezu domů.“

Reverend Sullivan jí pomohl sejít ze schodů a pak ji vedl kolem kostela na parkoviště zaměstnanců. Tam Nina uchopila svou vlečku, která už teď byla od všeho toho vláčení ušpiněná, a nastoupila do jeho auta, kde pak zůstala nehybně sedět se vším tím saténem naskládaným do výšky na klíně.

Reverend Sullivan vklouzl za volant. V autě bylo dusivé teplo, ale on nenastartoval. Místo toho tam oba chvíli seděli v rozpačitém tichu.

„Vím, že je těžké pochopit, jaký asi důvod Pán k tomuhle všemu měl,“ začal pak laskavě, „ale určitě to nějaký důvod má, Nino. Možná to teď nevidíte. Vlastně se vám možná teď zdá, že se k vám Pán otočil zády.“

„To Robert se otočil zády,“ ohradila se. Popotáhla, sáhla po čistém kousku vlečky a otřela si

obličej. „Otočil se ke mně zády a běžel pryč jako o závod.“

„Nerozhodnost je u ženichů běžná. Jsem si jistý, že měl doktor Bledsoe pocit, že je to pro něj velký krok...“

„Velký krok pro *něj*? Předpokládám, že pro mě je manželství jen procházkou parkem.“

„Ne, ne, špatně mě chápete.“

„Ale prosím vás.“ Přidušeně vzlykla. „Prostě mě jen odvezte domů.“

Reverend potřásl hlavou a vsunul klíček do zapalování. „Chtěl jsem vám jen vysvětlit, má milá, svým vlastním nešikovným způsobem, že tohle není konec světa. Takový už život zkrátka je. Osud nás neustále něčím překvapuje, Nino. Krizemi, které nikdy nečekáme. Věcmi, které jako by se objevovaly naprosto znenadání a...“

Vtom se ozvala ohlušující rána a budova kostela se otřásla. Výbuch roztříštil barevné sklo v oknech a parkoviště zasypala sprška různobarevných skleněných střípků. Asfalt pokryly listy z potrhaných zpěvníků a kusy kostelních lavic.

Zatímco se bílý dým pomalu rozptyloval, Nina sledovala, jak se z nebe pomalu snáší poprašek květinových okvětních lístků a usazuje se na čelním skle auta, přímo před šokované oči reverenda Sullivana.

„Naprosto znenadání,“ zamumlala. „Nemohl jste to říct lépe.“

„Vy dva jste bezpochyby největší vrtáci roku.“

Detektiv portlandské policie Sam Navarro sedící přímo naproti očividně rozčilenému Normu Liddelovi

ani nemrkl. V zasedací místnosti na policejním velitelství jich bylo kolem stolu pět a Sam nehodlal to-
muhle nadutému okresnímu státnímu zástupci dopřát
zadostiučinění z toho, že by ho viděl na veřejnosti dát
najevo, jak moc se ho to dotklo. Ne že by měl v úmys-
slu to obvinění vyvracet, protože oni to *doopravdy*
zpackali. On a Gillis to zpackali kolosálně a teď byl
jeden policista mrtvý. Hloupý policista, ale stále po-
licista. Jeden z nich.

„Na naši obhajobu,“ odvážil se promluvit Samův
partner Gordon Gillis, „my jsme nikdy Martymu Pic-
kettovi nedali povolení k tomu, aby vstupoval na místo
činu. Netušili jsme, že se vydal za policejní pásku a...“

„Měli jste místo výbuchu na starosti,“ přerušil ho
Liddell ostře. „Tím jste za to zodpovědní.“

„No tak moment,“ ohradil se Gillis. „Trochu viny
musí přece nést i strážník Pickett.“

„Pickett byl pouhý zelenáč.“

„I tak se ale měl chovat podle předpisů. Kdyby byl...“

„Sklapni, Gillisi,“ řekl Sam.

Gillis na něj pohlédl. „Same, já se nás jen snažím
hájit.“

„K ničemu nám to nebude, protože jsme očividně
předem vybraní obětní beránci.“ Sam se pohodlně
opřel a upřel přes stůl pohled na Liddella. „Co tedy
chcete, pane státní zástupče? Veřejné bičování? Naše
rezignace?“

„Nikdo vás o žádné rezignace nežádá,“ vložil se do
hovoru náčelník Abe Coopersmith. „A tahle diskuse
k ničemu nevede.“

„Nějaké disciplinární opatření se učinit musí,“ namítl Liddell. „Máme tu mrtvého strážníka.“

„Myslíte si, že to nevím?“ utrl se na něj Coopersmith. „To *já* se musím zodpovídat jeho vdově. Nemluvě o všech těch po krvi lačnících reportérech. A to vaše *my máme* si nechte, pane státní zástupče. Byl to jeden z nás, kdo padl. Policajt. Ne *právník*.“

Sam překvapeně pohlédl na svého nadřízeného. Tohle byla nová zkušenost, mít Coopersmitha na své straně. Ten Abe Coopersmith, kterého znal, byl muž nemnoha slov, z nichž ještě jen velmi málo bylo pochvalných. Teď je však bránil, protože jim Liddell šel všem na nervy. Když byli pod palbou, policisté vždycky drželi spolu.

„Vraťme se k našemu problému, dobře?“ pokračoval Coopersmith. „Máme ve městě bombového atentátníka. A naši první oběť. Co zatím víme?“ Pohlédl na Sama, který velel nově zformované pyrotechnické operační jednotce. „Navarro?“

„Bohužel po čertech málo,“ připustil Sam. Otevřel složku, kterou měl před sebou, a vytáhl z ní svazek papírů. Každému z ostatních čtyř mužů kolem stolu: Liddelovi, náčelníku Coopersmithovi, Gillisovi a Erniemu Takedovi, odborníkovi na výbušniny z mainské státní kriminální laboratoře, dal kopii. „K prvnímu výbuchu došlo asi ve 2:15 ráno. K druhému přibližně ve 2:30. A byl to ten druhý, který téměř srovnal se zemí sklad R. S. Hancocka a také způsobil drobné škody na dvou sousedních budovách. První zařízení našel noční hlídač. Všiml

si stop po násilném vstupu, a tak budovu prohledal. Bombu někdo nechal na stole v jedné z kanceláří. Nahlásil to v 1:30 ráno. Gillis se tam dostal asi za dvacet minut, já jsem dorazil kolem druhé. Měli jsme oblast výbuchu uzavřenou a právě přijíždělo auto s výbuchovým kontejnerem, když první bomba explodovala. Pak o patnáct minut později, než jsme mohli budovu prohledat, explodovala druhá. A zabila strážníka Picketta.“ Sam pohlédl na Liddella, ale státní zástupce se tentokrát rozhodl mlčet. „Ten dynamit byl značky Dupont.“

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho. Pak Coopersmith řekl: „Snad to nebylo stejné číslo šarže jako ty dvě bomby loni. Nebo bylo?“

„Je to velmi pravděpodobné,“ odpověděl Sam. „Protože ta chybějící šarže je jediná ohlášená velká krádež dynamitu, kterou jsme tu měli za celé roky.“

„Ale Spectreovy bombové atentáty byly loni vyřešeny,“ namítl Liddell. „A víme, že Vincent Spectre je mrtvý. Tak kdo vyrábí *tyhle* bomby?“

„Můžeme mít co do činění se Spectreovým učedníkem. S někým, kdo nejen že si osvojil techniku svého učitele, ale má také přístup k jeho zásobě dynamitu. Kterou jsme, to zdůrazňuju, nikdy nenašli.“

„Nemáte žádný důkaz, že ten dynamit je ze stejné ukradené šarže,“ namítl Liddell. „Možná to nemá se Spectrem vůbec žádnou spojitost.“

„Obávám se, že máme jiné důkazy,“ potřásl hlavou Sam. „A nebudou se vám líbit.“ Pohlédl na Ernieho Takedu. „Ujmi se toho, Ernie.“

Takeda, kterému nikdy nebylo příjemné mluvit na veřejnosti, nespustil oči z laboratorní zprávy, kterou měl před sebou. „Podle materiálu nalezeného na místě výbuchu,“ začal, „můžeme předběžně odhadnout složení výbušného zařízení. Myslíme si, že elektrická rozbuška byla aktivována elektronickým zpoždovacím obvodem a následně zapálila dynamit prostřednictvím zápalné šňůry značky Prima. Jednotlivé tyčky dynamitu byly spojené zelenou izolační páskou širokou pět centimetrů.“ Takeda si odkašlal a konečně vzhlédl. „Je to identický zpoždovací obvod jako ten, který používal u svých bomb v minulém roce Vincent Spectre.“

Liddell pohlédl na Sama. „Stejné obvody, stejná šarže dynamitu? Co se to sakra děje?“

„Vincent Spectre,“ ozval se Gillis, „evidentně některé ze svých dovedností někomu předal, než zemřel. A teď tu máme jeho následovníka.“

„Co ovšem musíme sestavit,“ dodal Sam, „je psychologický profil tohoto nováčka. Bombové atentáty Spectrea byly chladnokrevné a kvůli finančnímu zisku. Vždy si ho někdo najmul, aby je provedl, a to také dělal. *Bum, bum, bum*, jeden za druhým. Efektivně. Tenhle nový atentátník si nějaký vzorec chování teprve musí vytvořit.“

„Co mi tu říkáte,“ ujišťoval se Liddell, „je to, že očekáváte, že udeří znovu?“

Sam unaveně přikývl. „Bohužel to je přesně to, co říkám.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Vzápětí do zasedací místnosti nahlédla policistka. „Promiňte, ale je tu hovor pro Navarra a Gillise.“

„Já to vezmu,“ řekl Gillis. Ztěžka vstal a došel ke konferenčnímu telefonu na stěně.

Liddell se stále soustředil na Sama. „Takže to je všechno, s čím dokáže portlandská policie přijít? Že čekáme na *další* bombový útok, abychom mohli určit nějaký *vzorec*? A pak možná, jen *možná*, budeme mít nějakou představu o tom, co zatraceně děláme?“

„Bombový útok, pane Liddelle,“ pronesl Sam klidně, „je aktem zbabělosti. Je to násilí v nepřítomnosti útočníka. Opakuji: v *nepřítomnosti*. Nemáme žádnou totožnost, žádné otisky prstů, žádné svědky nastražené bomby, žádný...“

„Náčelníku?“ přerušil ho Gillis, který ukončil hovor. „Právě nahlásili další.“

„Co?“ vyhrkl Coopersmith.

Sam už mezitím vstal a mířil ke dveřím.

„Co je to tentokrát?“ zvolal Liddell. „Další skladiště?“

„Ne,“ odpověděl Gillis. „Kostel.“

Policisté měli už celou oblast zajištěnou, když do kostela dorazil Sam s Gillisem. Na začátku a na konci Forest Avenue se tísnili lidé a po obou jejích stranách parkovaly na různých místech tři policejní hlídky, dva hasičské vozy a sanitka. Nákladní vůz s výbuchovým kontejnerem stál nečinně před vchodem do kostela, tedy před tím, co z něj zbylo. Dveře, které výbuch vytrhl z pantů, skončily pod předními schody. Všude bylo rozbité sklo. Vítr rozházel roztrhané stránky zpěvníků po celém chodníku jako uschlé listí.

Gillis zaklel. „Tak tahle byla pořádná.“

Když došli k policejní pásce ohraničující prostor výbuchu, strážník, který to tu měl na starosti, se k nim otočil a po obličeji se mu rozlila úleva. „Navarro! Jsem rád, že jste to na tenhle večírek stihl.“

„Nějaké oběti?“ zeptal se Sam.

„Žádná, alespoň pokud vím. Kostel byl v té době prázdný. Šťastnou náhodou, musím dodat. Ve dvě hodiny tu měla být svatba, ale byla na poslední chvíli zrušená.“

„Čí svatba?“

„Nějakého doktora. Nevěsta sedí tamhle v policejním voze. Ona a pastor byli na parkovišti, když k výbuchu došlo.“

„Promluvím s ní později,“ řekl Sam. „Nenechte ji odejít. Ani toho pastora. Teď jdu prohlédnout budovu, jestli tam není druhá bomba.“

„Raději vy než já.“

Sam si oblékl celotělový ochranný oblek tvořený překrývajícími se ocelovými pláty pokrytými Kevlarrem. Měl s sebou také ochrannou masku, aby si ji nasadil, kdyby našel druhou bombu. Další pyrotechnik, podobně oblečený, už stál u toho, co zbylo ze vchodu, a očekával rozkaz ke vstupu do budovy. Gillis měl čekat venku, na něm by tentokrát bylo donést nářadí a připravit výbuchový kontejner.

„Fajn,“ kývl Sam na člena svého týmu. „Tak pojďme.“

Otvorem zejícím v místě vchodových dveří vstoupili dovnitř.

První, čeho si Sam všiml, byl silný a trochu nasládlý zápach. Dynamit, pomyslel si. Poznal pach jeho

dozvuků. Síla výbuchu zapříčinila, že se zadní lavice převrhly dozadu. Z těch vpředu, v blízkosti oltáře, zbyly jen třísky. Všechny okenní tabulky byly rozbité a tam, kde byla okna na jižní straně, se dovnitř prázdnými rámy linulo mdlé sluneční světlo.

Sam a druhý pyrotechnik se bez jediného slova automaticky rozdělili a procházeli podél protilehlých stran chrámové lodě. Místo výbuchu bude pečlivěji prozkoumáno později. V tuhle chvíli bylo jejich jediným úkolem pouze najít jakoukoli další bombu. Smrt Martyho Picketta stále tížila Samovo svědomí a nehodlal dopustit, aby kterýkoli jiný strážník vešel dovnitř, dokud on nepotvrdí, že tu nehrozí žádné další nebezpečí.

Oba muži postupovali stejným tempem, procházeli chrámovou lodí a ostražitýma očima hledali cokoli, co by připomínalo výbušné zařízení. Všechny ty trosky jejich hledání značně zpomalovaly. Jak postupovali vpřed, škody byly jednoznačně čím dál horší a sílil i pach vybuchlého dynamitu. Přibližujeme se, pomyslel si Sam. Bomba musela být nastražená někde tady...

Před oltářem, na místě, kde by měla stála první řada lavic, našli kráter. Byl asi metr široký a mělký. Výbuch rozerval koberec a podlahovou krytinu, ale betonovou vrstvu pod ní narušil jen trochu. Mělký kráter byl typický pro výbuch malé rychlosti – opět se hodící k dynamitu.

Později se na něj podívají důkladněji. Teď pokračovali v hledání. Skončili s chrámovou lodí a pokračovali do chodeb, šaten, na toalety... Nikde žádné bomby. Došli do přístavby a prozkoumali kanceláře,

zasedací místnosti, třídu nedělní školy... Žádné bomby. Vyšli zadními dveřmi ven a prohlédli celou vnější zeď. Žádné bomby.

Sam, který byl konečně spokojený, se vrátil ven k policejní pásce, za níž čekal Gillis. Tam si sundal ochranný oblek. „Budova je čistá,“ řekl. „Máme připravené sběrače?“

Gillis ukázal na šest mužů čekajících vedle auta s výbuchovým kontejnerem. Byli mezi nimi dva policisté a čtyři technici z kriminální laboratoře. Všichni měli prázdné sáčky na důkazy. „Čekají jen, až jim řekneme.“

„Ať tam jde jako první fotograf, teprve pak pošlete dovnitř je. Kráter je vpředu, zhruba v místě první řady lavic, napravo.“

„Dynamit?“

Sam přikývl. „Pokud mohu věřit svému nosu.“ Otočil se a pátravým pohledem přelétl zástup čumilů. „Já si promluvíím se svědky. Kde je ten pastor?“

„Právě ho odvezli na pohotovost s bolestí na prsou. Nejspíš ze všeho toho stresu.“

Sam rozčileně vydechl. „Mluvil s ním někdo?“

„Strážník. Máme jeho výpověď.“

„Dobře,“ přikývl Sam. „Takže na mě asi zbyla ta nevěsta.“

„Pořád čeká v policejním voze. Jmenuje se Nina Cormierová.“

„Cormierová. Jasně.“ Sam nadzvedl žlutou policejní pásku, prošel pod ní a začal se prodírat mezi stále se shlukujícími přihlížejícími. Přejel pohledem služební

vozy a na předním sedadle spolujezdce zahlédl v jednom z nich siluetu. Žena se ani nepohnula, když se k ní blížil. Dívala se přímo před sebe, jako nějaká figurína v obchodě se svatebními šaty. Sklonil se a zaklepal na okénko.

Žena se otočila. Skrze sklo se na něj upřely doširoka otevřené tmavé oči. Navzdory rozmazané řasence byl oválný ženský obličej nepopíratelně hezký. Sam ženě pohybem ruky naznačil, aby stáhla okénko. Poslechla.

„Slečna Cormierová? Jsem detektiv Sam Navarro z portlandské policie.“

„Chci jít domů!“ vyhrkla. „Mluvila jsem už s příliš mnoha policisty. Prosím! Nemohu už prostě jít domů?“

„Nejdřív vám musím položit pár otázek.“

„Pár?“

„Dobře,“ připustil. „Spíš je to mnoho otázek.“

Žena vzdychla. Teprve tehdy si všiml únavy v jejím obličejí. „Když odpovím na všechny vaše otázky, detektive,“ řekla, „necháte mě jít domů?“

„Máte na to mé slovo.“

„A vy své slovo držíte?“

S vážným výrazem přikývl. „Vždycky.“

Shlédla na své ruce, které jí ležely sepnuté v klíně. „Jistě,“ zamumlala jakoby pro sebe. „Muži a jejich sliby.“

„Promiňte?“

„Ale nic. Na tom nezáleží.“

Sam obešel auto, otevřel dveře a posadil se za volant. Žena na sedadle spolujezdce nic neřekla, jen tam dál nehybně seděla a rezignovaně mlčela. Zdála se být

všemi těmi nadýchanými vrstvami bílého saténu téměř pohlcená. Účes se jí rozpadal a na ramena jí z něj spadaly hedvábné prameny černých vlasů. Vůbec nevypadá jako šťastná nevěsta, pomyslel si. Připadla mu šokovaná a velmi osamělá.

Kde je, kčertu, ženich?

Potlačil instinktivní záchvěv soucitu, vytáhl svůj notes a nalistoval v něm prázdnou stránku. „Můžete mi říct celé své jméno a adresu?“

Odpověděla téměř šeptem. „Nina Margaret Cormierová, Ocean View Drive 318.“

Zapsal si to. Pak na ni pohlédl. Stále upírala oči na svůj klín, nikoli na něj. „Takže, slečno Cormierová,“ vybídl ji. „Co kdybyste mi řekla, co přesně se stalo?“

Chtěla jít domů. Teď seděla už hodinu a půl v tohle policejním autě, mluvila se třemi různými policisty, odpověděla na všechny jejich otázky.

Její svatba byla fiasko. Jen taktak že nepřišla o život. Lidé venku na ulici na ni neustále zírali, jako kdyby byla nějaká bizarní pouťová atrakce... A tenhle člověk, tenhle *policajt*, který byl stejně vřelý jako zmrzlá treska, od ní očekával, že tím vším bude procházet znovu?

„Slečno Cormierová,“ vzdychl. „Čím rychleji tohle vyřídíme, tím dříve budete moci odejít. Co se přesně stalo?“

„Vybuchlo to,“ pokrčila rameny. „Mohu jít domů?“

„Co myslíte tím, že to vybuchlo?“

„Najednou se ozvala hlasitá rána. Byla tam spousta kouře a rozbitého skla. Řekla bych, že to byl typický výbuch budovy.“

„Zmínila jste se o kouři. Jakou měl barvu?“

„Cože?“

„Byl černý? Bílý?“

„Záleží na tom?“

„Jen odpovězte na otázku, prosím.“

Rozčileně se nadechla. „Byl bílý. Myslím.“

„Vy myslíte?“

„Tak dobře. Jsem si jistá.“ Pohnula hlavou a podívala se na něj. Poprvé se doopravdy podívala na jeho obličej. Kdyby se usmíval, kdyby tam byla byť jen nepatrná stopa po nějaké vlídnosti, byl by na pohled dostatečně příjemný. Bylo mu něco ke čtyřicítce. Tmavohnědé vlasy se měly asi už před dvěma týdny ostříhat. Jeho obličej byl štíhlý, zuby dokonalé a hluboko posazené zelené oči měly ten pronikavý pohled, který by člověk očekával od policisty, jenž je hlavním hrdinou romantického filmu. Jenže tohle žádný policista z filmu nebyl. Tohle byl nefalšovaný policajt s odznakem a nebyl ani trochu okouzlující. Prohlížel si ji s chladným odstupem, jako kdyby o její spolehlivosti jakožto svědka pochyboval.

Ten pohled mu oplatila. *Tak tohle jsem já, odmítnutá nevěsta. Pravděpodobně přemýšlí o tom, co je se mnou v nepořádku. Jaké hrozné chyby to mám, když to vedlo k tomu, že můj snoubenec vzal do zaječích v den svatby.*

Zabořila pěsti do bílého saténu navršeného v klíně. „Jsem si jistá, že ten kouř byl bílý,“ prohlásila upjatě. „Ať už na tom záleží z jakéhokoli důvodu.“

„Záleží na tom, protože to znamená částečnou nepřítomnost uhlíku.“

„Och, chápu.“ Ať už to jemu napovídalo cokoli.

„Viděla jste nějaké plameny?“

„Ne. Žádné plameny.“

„Cítila jste něco?“

„Myslíte jako plyn?“

„Cokoli...“

Zamračila se. „Na nic si nevzpomínám. Byla jsem ale venku...“

„Kde přesně?“

„Reverend Sullivan a já jsme seděli v jeho autě. Na parkovišti u kostela. Takže bych byla plyn nejspíš stejně necítila. Přírodní plyn je každopádně bez pachy, že ano?“

„Může být obtížné ho zjistit.“

„Takže to nic neznamená, myslím to, že jsem ho necítila.“

„Viděla jste před tím výbuchem někoho blízko kostela?“

„Byl tam reverend Sullivan. A někteří členové mé rodiny. Ti ale odešli dřív.“

„A co nějací cizí lidé? Někdo, koho neznáte?“

„Uvnitř nikdo nebyl, když se to stalo.“

„Mám na mysli dobu *před* výbuchem, slečno Cormierová.“

„Před?“

„Viděla jste někoho, kdo tam neměl být?“

Upírala na něj pohled. A on jí to oplácel a zelené oči měl naprosto klidné. „Vy chcete říct... myslíte si snad...“

Nic neříkal.

„To nebyl únik plynu?“ zeptala se tiše.

„Ne,“ odpověděl popravdě. „Byla to bomba.“

Celá se zhroutila do sedadla a šokovaně vydechla. Žádná nehoda, pomyslela si. Vůbec to nebyla nehoda...

„Slečno Cormierová?“

Mlčky se na něj podívala. Cosi na tom, jak ji pozoroval, ten jeho prázdňý pohled bez jakýchkoli emocí, ji vyděsilo.

„Mrzí mě, že vám musím položit tuhle otázku,“ pokračoval, „ale jistě chápete, že je to něco, čemu musím věnovat pozornost.“

Polkla. „Ja... jakou otázku?“

„Víte o někom, kdo by mohl chtít, abyste byla mrtvá?“

DRUHÁ KAPITOLA

„To je šílenost!“ vyhrkla. „Naprostý nesmysl.“

„Musím tu možnost zvážit.“

„*Jakou* možnost? Že ta bomba byla určena *mně*?“

„Vaše svatba byla naplánovaná na druhou hodinu odpoledne. Ta bomba vybuchla ve 14:40, a to neda-
leko od první řady lavic. Blízko oltáře. Nepochybuju
o tom, že, soudě podle evidentní síly výbuchu, bys-
te vy a všichni vaši svatební hosté bývali byli zabi-
ti. Nebo přinejmenším vážně zmrzačeni. To, o čem
tu mluvíme, je bomba, slečno Cormierová. Žádný
únik plynu. Žádná nehoda. Je to bomba. A měla ně-
koho zabít. Co musím zjistit já, je to, kdo byl tím
cílem.“

Nina mlčela. Ty možnosti byly příliš děsivé na to,
aby o nich vůbec dokázala přemýšlet.

„Kdo všechno k vaší svatbě patřil?“ zeptal se.

Polkla. „Byl tam... byli tam...“

„Byla jste tam vy a reverend Sullivan. Kdo další
tam byl nebo měl být?“

„Robert, to je můj snoubenec. A má sestra Wendy.
A Jeremy Wall, svědek...“

„Někdo další?“

„Můj otec mě měl vést k oltáři. A byly tu i děti, družička a chlapeček, který nesl prsteny...“

„Zajímají mě jen dospělí. Začněme s vámi.“

Strnule zavrtěla hlavou. „Já... já jsem to nebyla. Nemohla jsem to být já.“

„Proč ne?“

„To je zkrátka nemožné.“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Protože nikdo nechce, abych byla mrtvá!“

Její ostrý výkřik jako by ho zaskočil. Na chvíli se odmlčel. Venku na ulici se jeden uniformovaný policista otočil a pohlédl na ně. Sam mávnutím ruky naznačil, že je všechno v pořádku, a policista se zase odvrátil.

Nina křečovitě svírala v rukách zmuchlaný lem svých šatů. Ten člověk byl ohavný, Sam Spade z filmu Maltézský sokol beze stopy jakékoli lidskosti. Přestože v autě začínalo být horko, uvědomila si, že se chvěje, jak ji naplňoval chladem ten nedostatek emocí, který dával najevo muž sedící vedle ní.

„Můžeme si o tomhle popovídat trochu víc?“ začal znovu.

Neodpověděla.

„Máte nějaké bývalé partnery, slečno Cormierová? Někoho, kdo by možná neměl z vašeho sňatku radost?“

„Ne,“ zašeptala.

„Vůbec žádní bývalí partneři?“

„Ne... ne v posledním roce.“

„Tak dlouho jste se svým snoubencem? Rok?“

„Ano.“

„Jeho celé jméno a adresu, prosím.“

„Doktor Robert David Bledsoe, Ocean View Drive 318.“

„Stejná adresa?“

„Žijeme spolu.“

„Proč byla ta svatba zrušená?“

„Na to se budete muset zeptat Roberta.“

„Takže to bylo jeho rozhodnutí? Zrušit svatbu?“

„Nechal mě, jak se tak říká, stát u oltáře.“

„Víte proč?“

Hořce se zasmála. „Došla jsem k převratnému závěru, detektive, že myšlenkové pochody mužů jsou pro mě naprostou záhadou.“

„To vás vůbec nijak nevaroval?“

„Bylo to stejně nečekané jako ta...“ Polkla. „Jako ta bomba. Pokud to je to, co to bylo.“

„V kolik hodin byla ta svatba zrušená?“

„Kolem půl druhé. Já už jsem v té době byla v kostele, oblečená do svatebních šatů. Pak se objevil Jeremy, Robertův svědek, s tím vzkazem. Robert neměl ani odvalu na to, aby mi to řekl sám.“ Znechuceně potřásla hlavou.

„Co bylo v tom vzkazu?“

„Že potřebuje víc času. A že na nějakou dobu odjíždí z města. To je vše.“

„Je možné, že by Robert měl nějaký důvod, aby...“

„Ne, to není možné!“ Pohlédla mu zpřímá do očí. „Vy se ptáte, jestli s tím má Robert něco společného, že ano?“

„Jen prověřuju všechny možnosti, slečno Cormierová.“

„Robert není násilí schopen. Pro všechno na světě, vždyť je lékař!“

„Dobře. Pro tuhle chvíli to tedy necháme být. Podívejme se na jiné možnosti. Předpokládám, že jste zaměstnaná, vidíte?“

„Pracuju jako zdravotní sestra ve Všeobecné nemocnici.“

„Na kterém oddělení?“

„Na pohotovosti.“

„Neměla jste nebo nemáte nějaké problémy v práci? Nebo konflikty s ostatními zaměstnanci?“

„Ne. Vycházíme spolu dobře.“

„A co nějaké výhrůžky? Od pacientů, například?“

„Detektive,“ ohradila se pohoršeně. „Myslím, že bych to věděla, kdybych měla nějaké nepřátele.“

„Ne nezbytně.“

„Vy prostě děláte, co můžete, pro to, abych začala být paranoidní.“

„Jen po vás chci, abyste se na sebe podívala z odstupu. Zamyslela se nad svým osobním životem. Nad všemi lidmi, kteří vás možná nemají rádi.“

Nina se znovu opřela. *Všichni lidé, kteří mě možná nemají rádi...* Pomyslela na svou rodinu. Na starší sestru Wendy, s níž si nikdy nebyly blízké. Na matku Lydii s jejím bohatým snobským manželem. Na otce George s jeho momentálně čtvrtou ženou, atraktivní blondýnou o mnoho let mladší než byl on, která potomky svého manžela považovala za otravné. Byli jedna velká dysfunkční rodina, ale určitě mezi nimi nebyli žádní vrazi.